

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: A. D. P., narozený X,
bytem X,

zastoupený Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem,
sídlem Na Pankráci 1618/30, 140 00 Praha,

proti

žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie, IČ 00007064,
sídlem Olšanská 2/2, 130 51 Praha 3 – Žižkov,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 8. 2024, č. j. CPR-40795-3/ČJ-2024-930310-V236,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž jako nepřipustné bylo zamítnuto odvolání žalobce podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., podané proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), vydaného pod č.j. KRPK-55876-28/ČJ-2024-190022 ze dne 2. 7. 2024. Tímto rozhodnutím bylo žalobci podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „území členských států Evropské unie a smluvních států“), byla stanovena na 6 měsíců.
2. Žalobce v žalobě namítal, že nebyly splněny předpoklady pro rozhodnutí podle ust. § 92 odst. 1 správního řádu. Podle žalobce ke vzdání se práva na odvolání vůbec nemělo být jako k procesně zcela nepoužitelnému úkonu přihlíženo. S odkazem na ust. 16 odst. 1 zák.č. 500/2004 Sb. zdůrazňuje, že jednáci jazyk je český, není možno tak přihlížet k textu v cizím jazyce pod poučením o možnosti odvolání. Navíc i vzhledem k okolnostem, za jakých bylo prohlášení sepsáno, je zřejmé, že se nejednalo a jednat nemohlo o svobodnou, určitou, jasnou a srozumitelnou vůli účastníka řízení. Je více než evidentní, že vzhledem k věku, absenci právního vzdělání a sekundárním skutečnostem spojených se stresovou situací týkající se zadržení ze strany žalovaného mu text musel být diktován přítomným tlumočníkem a správním orgánem, nedává logiku, aby takovýto text sám z vlastní vůle sepsal žalobce. Z jeho jednání, kdy následně udělil plnou moc právnímu zástupci k podání odvolání, rovněž vyplývá, že měl v úmyslu napadnout rozhodnutí správního orgánu I. stupně opravným prostředkem, nebyl si tedy vůbec vědom důsledků prohlášení, které učinil. Žalobce odkázal na ust. § 4 odst. 2 správního řádu, dle kterého správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné, a to právě se zřetelem k závažnosti vzdání se práva na odvolání a specifických osobních poměrů žalobce v posuzované věci (tj. že se jedná o cizince, a tedy osobu neznalou nejen českého jazyka ale i práva, navíc ve stresové situaci zadržení a bez možnosti s kýmkoliv se poradit). Proto podle žalobce nemělo být žalovaným ke vzdání se práva na odvolání procesně přihlíženo, kdy se nejednalo o pravou svobodnou vůli žalobce, tento nebyl vůbec srozuměn s následky prohlášení, které evidentně na základě diktátu pod rozhodnutí v rodném jazyce připojil.
3. *Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že žalobce byl řádně poučen o svých právech a povinnostech při zahájení správního řízení, při sepisování protokolu o výsledku účastníka řízení, a to v přítomnosti ustanoveného soudního tlumočníka, i při předání rozhodnutí o správním vyhoštění, a to také v přítomnosti ustanoveného soudního tlumočníka. Dále byl žalobce poučen i např. o právu na tlumočníka, právní pomoc i právo na respektování lidské důstojnosti, a aby na něj nebyl činěn neoprávněný fyzický ani psychický nátlak, a to v jeho rodném jazyce, což potvrdil podpisem. Rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce převzal dne 02.07.2024 v přítomnosti tlumočníka, který byl žalobci ustanoven z důvodu neznalosti úředního jazyka. Sám žalobce na předmětné rozhodnutí vlastní rukou a ve svém rodném jazyce napsal vzdání se práva na odvolání, které bylo následně ustanoveným tlumočníkem přetlumočeno do jazyka českého. Žalovaný je toho názoru, že žalobce by zcela jistě písemnosti nestvrdil svým podpisem a následně by vlastní rukou nenapsal, a to ve svém rodném jazyce, vzdání se práva na odvolání a toto prohlášení by dále nepodepsal, jestliže by nerozuměl nebo nechápal obsahu, neboť je žalobce dospělá a svéprávná osoba. Z celého řízení podle žalovaného nevyplývá, že by žalobce neporozuměl vedenému řízení, či jeho vlastní rukou napsanému prohlášení. Žalovaný je toho názoru, že v*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

případě, že by měl žalobce v úmyslu napadnout rozhodnutí opravným prostředkem, zcela jistě by vlastní rukou nenapsal, že souhlasí s rozhodnutím a odvolávat se nebude. Ze spisového materiálu podle žalovaného nic nenasvědčuje tomu, že by byl žalobce jakkoliv správním orgánem nucen učinit předmětné prohlášení a žalovaný nemá ani důvod znevěrohodňovat tlumočnický úkon, a to ustanoveného soudního tlumočnicka.

4. Žalobu soud neshledal důvodnou.
5. Podle ust. § 92 odst. 1 zák.č. 500/2004 Sb. *opožděné nebo nepřípustné odvolání odvolací správní orgán zamítne. Jestliže rozhodnutí již nabylo právní moci, následně zkoumá, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Shledá-li předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, posuzuje se opožděné nebo nepřípustné odvolání jako podnět k přezkumnému řízení nebo žádost o obnovu řízení nebo žádost o vydání nového rozhodnutí.*
6. *V žalobou napadeném rozhodnutí se uvádí, že napadené rozhodnutí bylo účastníku řízení osobně doručeno dne 02.07.2024, což potvrdil podpisem v přítomnosti ustanoveného tlumočnicka. Téhož dne se účastník řízení osobně vzdal práva na odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť na napadené rozhodnutí vlastní rukou napsal v rodném jazyce prohlášení o tom, že se vzdává práva na odvolání proti tomuto rozhodnutí, s vyhoštěním souhlasí a odvolávat se nebude, které opatřil svým podpisem. Účastník řízení tedy za účasti ustanoveného tlumočnicka podepsáním stvrdil, že se vzdává práva na odvolání z vlastní vůle, byl řádně poučen o právních následcích vzdání se práva na odvolání, tedy i skutečnosti, že se rozhodnutí o správním vyhoštění stane pravomocným a vykonatelným. Napadené rozhodnutí tedy nabylo právní moci dne 02.07.2024.*
7. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dále poukázal na ust. § 81 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., podle něhož právo podat odvolání nepřísluší účastníkovi řízení, který se po oznámení rozhodnutí tohoto práva písemně nebo ústně do protokolu vzdal.
8. Žalovaný konstatoval, že v nyní podaném odvolání žalobce nerozporuje jeho svobodný projev vůle, tedy vzdání se práva na odvolání. Žalovaný z předloženého spisového materiálu zjistil, že žalobce převzal písemné rozhodnutí o správním vyhoštění dne 02.07.2024, což potvrdil podpisem a sám vlastní rukou a v jeho rodném jazyce pod poučení uvedené v napadeném rozhodnutí napsal, že se vzdává práva na odvolání proti tomuto rozhodnutí, s vyhoštěním souhlasí a nebude se odvolávat a toto prohlášení dne 02.07.2024 potvrdil svým podpisem v přítomnosti tlumočnicka. Žalovaný je toho názoru, že vzdání se práva na odvolání bylo učiněno svobodně, vážně, určitě a srozumitelně, tedy jednalo se o svobodný projev vůle účastníka řízení, což ani žalobce v podaném odvolání nezpochybňuje. Dále bylo zjištěno, že žalobci byl vydán výjezdní příkaz za účelem vycestování s platností ode dne 02.07.2024 do dne 31.07.2024, který byl vytištěn dne 02.07.2024 ve 12:37 hod. Žalobce podal ještě téhož dne, a to dne 02.07.2024 v 16:43 hod., prostřednictvím zmocněného zástupce odvolání, ale svůj svobodný projev vůle v podaném odvolání nezpochybňuje. K tomuto žalovaný doplňuje, že vzdáním se práva na odvolání je žalobce zbaven možnosti podat odvolání, vzdání se práva na odvolání je nevratné, nelze jej vzít zpět a rozhodnutí nabývá okamžitě právní moci. Podle žalovaného se žalobce opravdu a dobrovolně svého práva na odvolání vzdal a napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 02.07.2024 a odvolání bylo posouzeno jako nepřípustné podle § 92 odst. 1 správního řádu.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

9. Soud považuje výše shrnuté odůvodnění napadeného rozhodnutí za dostatečně podrobné, srozumitelné a logické a s jeho závěry se soud ztotožnil. Zásadní je v daném případě okolnost, podle níž žalobce nijak nezpochybňuje, že projev vůle obsahující úkon vzdání se odvolání učinil sám, bez nátlaku, svobodným a určitým způsobem, po poučení, které mu bylo poskytnuto v souladu se zákonem, a v přítomnosti tlumočníka z vietnamského jazyka, u kterého nerozporoval, že by mu nerozuměl. Jelikož vzdání se odvolání učinil žalobce ve svém rodném jazyce a za přítomnosti tlumočníka, nedošlo k v žalobě tvrzenému porušení § 4 odst. 1 správního řádu, tedy k situaci, kdy by bylo možné považovat poučení žalobce za nedostačující z toho důvodu, že je cizinec.
10. Ani další žalobcem zmíněné důvody, proč by soud neměl považovat jeho vzdání se odvolání za platné, nelze akceptovat. Žalobce zmiňuje možnou souvislost s věkem, absencí právního vzdělání a stresovou situací týkající se zadržení. K tomu soud uvádí, že tyto skutečnosti nejsou zpravidla omluvitelnými důvody pro neplatnost závazného projevu vůle, neboť jde o běžně se vyskytující situace mnoha účastníků správních řízení.
11. Současně je žalobce osobou svéprávnou, ani jeho zdravotní stav mu neznemožňuje činit svobodný, vážný a závazný projev vůle. Z protokolu ve správním spise, potvrzujícího doručení napadeného rozhodnutí, a obsahujícího žalobcovo písemné prohlášení o vzdání se práva na odvolání, jednoznačně podle názoru soudu vyplynulo, že bylo žalobci před tímto jeho úkonem poskytnuto dostatečné a přiměřené poučení, které pochopil, a proto se v jeho případě jedná o nezpochybnitelný projev vůle s jasným obsahem – vůlí neodvolávat se proti rozhodnutí o vyhoštění. Ze žádných okolností ani ze žalobcových tvrzení nelze dovodit, že by byl na žalobce činen jakýkoli nátlak. Na podkladě těchto zjištění nelze dospět k jinému závěru, než že pokud následně žalobce odvolání podal, je nutno na něho nahlížet jako na nepřijatelné odvolání podle § 92 odst. 1 správního řádu.
12. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
13. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 10. října 2024

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.